

Но аз нѣмам намѣрение да пишж автобиографията си разказах само това събитие като исках да споменж как съм се запознал най-напрѣд с' таквиз елни думи като онѣзи на Дѣда Коля, какво впечатление ми направиха тѣ и как привлѣкоха вниманието ми. Аз бѣх запомнил Дѣдовитѣ Колеви думи, па си ги често прѣговарях, често ги и подмѣтах в' разговор'а си дѣто прилягаха, даже и дѣто не прилягаха. Тѣ ми бѣха станжли като един вид любими думи и употрѣбях ги до прѣсищанье.

По онова врѣме имаше нѣкой си Дѣдо Начо, Габровчанин, билерин, който идеше всѣка Сжбота в' Търново да продава билкитѣ си на сиргия прѣд Дрѣновски'я Хан, тогаз наричан Габровски. Дѣдо Начо беше чокчаланъ, т. е. обичаше много да дрѣнка, да приказва, да распитва и да расправа на мющеритѣ си. А кога нѣмаше мющерии, той задѣваше дѣтцата които се беряха около него, привлечани от любопитната му стока, па и дѣцата бѣха се обиграили с' него, та на свой ред и тѣ му не даваха спокойствие. Два три мѣсеца подир горѣразказаното събитие, аз минувах край Габровски Хан. Дѣдо Начо беше отворил сергията си и аз се спрѣх там, та разгледвах разнитѣ му билки, бурени и коренье.

Какво искаш, момче, ме почита Дѣдо Начо.

— Нищо; гледам, му рекох аз.

Какво гледаш, попита пак той.

Аз се намѣрих в' затрудненье какво да му отговорѣм и безцѣлно нѣкак, даже и безсѣзнателно, от нѣмай какво да кажж, продумах почти по дѣтски: гледам те хубавец ли си. "Ам' чи не съм ли я," каза Дѣдо Начо, "я виж" и зе да глади с' двѣ рѣцѣ промѣсилата си голѣма и прилична брада и да указва на главата си, като казваше: **"Брада Царска, глава воденчарска"**, а комшийт му на сергията, Хаджи Тумтум нѣкой си прѣкоросван, прибави на подбив: **"Хубавец като стамбулец."**

Дѣдо Начо се обърнж към други едни селенки що се явиха като мющерии, Хаджи Тумтум зе да тегли на едного солена риба, пѣк аз се замислих в' новата си находка и повтарях в' себе си: **"брада царска, глава воденчарска"** и **"хубавец като стамбулец,"** особено първата която ми по-